

men har dog ikke villet undlade at henlede Opmærksomheden derpaa. Der er imidlertid et andet Punkt i Lovens Form som jeg tillægger langt større Vægt, og hvorved der er indført et nyt Princip. De Herrer ville vistnok erindre, at efter de nugældende Bestemmelser ere Hæserlieutenanterne og Generalerne inddelte i Lønningsklasser, og Fordelingen gaar over alle Baaben, hvorimod Kapitainer og Oberster ligeledes ere delte i Lønningsklasser, men fordelte til hvert Baaben især. Nu skal jeg ikke bestynde den smukke og rigtige Tanke der i og for sig ligger i de Bemærkninger, der i Motiverne ere fremsatte af den høitagtede Krigsminister nemlig at det i og for sig er naturligt og billigt, at de ældste Officerer af samme Klasse og over hele Hæren ere bedst lønede; men en Iagdan Fremgangsmaade kan efter min Formening kun vinde den tilhørlige Hæd, naar andre Hensyn ikke derved utilbørligt tilføjes, og det forekommer mig, at det vilde blive Tilfælde i det Grad hvis man indførte dette nye Princip. Thi for at det ikke skulde medføre en Forskyning af betydelig Grad i Forholdene, maatte man som Betingelse være især paa, at Avancementet var saa nogenlunde lig i de forskjellige Baaben; men dette viser sig jo let ikke at være Tilfældet, og følger deraf vil altsaa meget let være den, at den ældste Lønningsklasse efterhaanden vil opbunte sig i et ganske enkelt Baaben, hvorimod de øvrige Baaben vilde blive trykkede ned helt igennem. Naar det er Tilfældet, tror jeg ikke, at man skal tage det Hensyn til den af den høitærede Minister fremsatte Tanke, som man iøvrigt maatte kunne være tilbøjelig til. Jeg skulde tage meget fejl, om ikke dette Forhold har været meget nøie drøftet da Lønningsloven sidste Gang blev behandlet og det var først efter denne nøie Drøftelse, at man kom til at fastsætte det som er fastsat i den nuværende Lønningslov, og som jeg ikke tror det vil være rigtig at fravige. Jeg vil saaledes oplyse, at dersom vi i 1. Gr. tage den nuværende Dærrørdning, saa indeholder den et Antal af 221 Kapitainer. En Tredjedel af disse 74, vil altsaa komme i den ældste Lønningsklasse, og de ville fordele sig saaledes over de forskjellige Baaben, at medens der ved Fodfolket kun kommer mellem en Tredjedel og en Halvdjedel i den ældste Lønningsklasse, vil ved Rykteriet Halvdjedelen ved Artilleriet Halvdjedelen, men ved Ingeniøerne en Sertendedel komme ind i Klassen. Saadanne Forhold ere efter min Formening høieste Grad ubørlige, og jeg kan derfor ikke andet end gjentage den Betænkelse, jeg har ved at se dette Princip blive fremsat her. Med Hensyn til det 2de Kapitel Under Forskyning end Lønning skal jeg kun forbigaaende henlede Opmærksomheden paa § 36, der omhandler Godtgørelser. Jeg saaner nemlig i denne Paragraf de til Generalstaben hørende Officerer af Kapitains og Lieutenantsklassen; de findes ikke

i § 36, og jeg formoder, at Grunden er den, at i Hærløven siges det, at de stilles under samme Forhold, som deres Kammerrater i de andre Baaben, hvorfra de jo trækkes ind i Staben, og hvorfra de igjen træde ud i Baabenet. Jeg vilde finde det heldigt, om der i denne Paragraf var sat en speciel Regel ogsaa for disse Officerer, og navnlig om denne Regel maatte blive ensartet for alle, saaledes at de enten maatte blive henførte til den ene eller den anden af de i Paragrafen nævnte Klasser, da de, skjøndt stilledes under samme Forhold, vilde, naar de skulle indtrædes under forskjellige Klasser, kunne til at staa under forskjellige Betingelser enten de høre til Rykteriet eller Fodfolket, hvad der jo i de to Begge gøre samme Tjeneste, ikke vil kunne anses for at være heldigt og rigtig. Blandt de forskjellige Tilfælde, der er Tale om, indeholder § 41 en Forandring af de Bestemmelser, der nu bestaa, i nemlig med Hensyn til Flytningshjælp, en Forandring, hvorfra jeg tillader den høitærede Minister særdeles meget. Den er nemlig, saavidt jeg husker, indeholdt i det i det forelagte Lønningslovsforslag. Forandringen er den, at medens der i de tidligere Bestemmelser stod, at naar en Officer avancerede og blev forflyttet, skulde han ikke have Flytningshjælp, tilstaa Lovforslaget her i denne Hæft i alle Tilfælde, hvor Forskyning sker. Den tilsvarende Bestemmelse medførte den Besynderlighed, at den undertiden kunde være, at en Officer, der avancerede, i det første Mars han var uden om de høiere Stilling, havde mindre Lønning end i det sidste Mars han var i den lavere Stilling, idet Flytningen fra een Garnison til en anden Forskyndelse med andre Udgifter, som derne medfører, medtager Summer, der hyppigt ere lige saa store som eller større end Gageforbedringen. Jeg har endnu kun et Par Bemærkninger tilbage, i med Hensyn til en Paragraf, der som jeg berørte før, for mig staar noget uheldig. Den er nemlig Slutningsparagrafen § 62. Den lyder saaledes: "Denne Lov træder i Kraft fra 1ste April 1875". Men saa følger der saavidt det af Regjeringens forelagte Forslag til Lov om Hærens Ordning, ikke ophæves til Lov inden 1ste April 1875, og altsaa Lovens af 6te Juli 1867, vedbliver at gjælde udovert dette Tidspunkt osv. Det er det, der ikke staar mig saa ganske klart, hvorledes Forudsætningen her skal forstås. Hvis man forstaar Ordene saadan lige ud ad Landeveien, om jeg saa maa sige, skulde Menningen være, at det Mindste, der er opsattet den saaledes, vilde være, at dette Lovforslag skal være ophøiet til Lov inden 1ste April 1875, men at det nye Lovforslag ikke er det, altsaa, at vi skulle have dette Lønningslovsforslag ophøiet til Lov inden den første April 1875, men at Hærløven af 1867 endnu skulde bestaa. Men netop dette, indser jeg, ikke Muligheden af; jeg forstaar ikke ret, hvorledes man vil være istand til endelig at vedtage en Lønningslov for